

РЕШЕНИЕ

№ 157

гр. София, 23 март 2026 година

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на осемнадесети февруари две хиляди двадесет и шеста година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СПАС ИВАНЧЕВ

ЧЛЕНОВЕ: ХРИСТИНА МИХОВА

КРАСИМИР ШЕКЕРДЖИЕВ

при участието на секретаря МАРИЯНА ПЕТРОВА и прокурора от ВКП ГЕБРЕВ изслуша докладваното от съдия ХРИСТИНА МИХОВА н. д. № 1128/2025 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по постъпили касационни жалби, подадени от защитниците на подсъдимите М. А., В. К. и В. Й., срещу въззивно решение № 295 от 14.08.2025 г., постановено по в.н.о.х.д. № 1618/2024 г. по описа на Софийски апелативен съд. В жалбите се заявява наличието на касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК, като се правят алтернативни искания – отмяна на въззивното решение и оправдаване на подсъдимите или връщане на делото за ново разглеждане от въззивната инстанция или от първоинстанционния съд. В жалбата на подс. А. се твърди и наличието на основанието по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК.

В съдебно заседание пред ВКС защитникът на подсъдимия М.А. поддържа касационната му жалба, като пледира за уважаването ѝ по изложените в нея съображения.

Процесуалният представител на подсъдимия В. Й. излага доводи в подкрепа на заявените в касационната жалба и писменото допълнение към нея съображения, като прави искане подсъдимият да бъде оправдан или делото да бъде върнато за ново разглеждане от въззивната инстанция.

В своя лична защита подс. Й. заявява, че поддържа касационната жалба, като твърди, че отсъстват доказателства, потвърждаващи повдигнатото срещу него обвинение. Аргументира се с довода, че не е представлявал „А“ ЕООД и „Д.“ ЕООД в инкриминирания период, а едва по – късно; не е изготвял документи от името на тези дружества; предадените с протокол такива документи били предоставени от представител на истинския собственик, който по това време се намирал в затвора; не била извършена ревизия на двете дружества, както и съдебно – счетоводна експертиза по отношение на тяхната дейност, които да потвърждават обвинението, повдигнато срещу него.

Защитниците на подсъдимата В. К. пледират за уважаване на касационната ѝ жалба по изложените в нея съображения. Поддържат твърдението, че въззивният съд не отговорил на възраженията на защитата за допуснати нарушения на процесуалния и материалния закон при постановяване на първоинстанционната присъда, като по

този начин не изпълнил процесуалните си задължения по чл. 339, ал. 2 НПК. Въпреки доказателствения дефицит, подсъдимата била осъдена незаконосъобразно по повдигнатите ѝ обвинения по чл. 321 НК и 255 НК. Допълнително се сочи, че подсъдимата е осъдена за извършване на престъпление по чл. 321 НК, без обвинението да е било изменено по предвидения за това процесуален ред, което е било наложително, предвид оправдаването на подс. Т. като създател и ръководител на организираната престъпна група (ОПГ). Предвид така изложените съображения защитата претендира за оправдаване на подс. К., а алтернативно - за връщане на делото на първоинстанционния съд, за да бъдат отстранени допуснатите нарушения при изготвянето на обвинителния акт.

Прокурорът от Върховна касационна прокуратура намира и трите касационни жалби за неоснователни, като изразява становище, че при постановяване на въззивното решение не са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон. С оглед на това пледира за оставяне на въззивния съдебен акт в сила.

Подсъдимите Е., Т. и Г., редовно призовани, не се явяват в съдебното заседание.

Не се явява и защитничката на подс. Г., като в призовката ѝ е отбелязано, че вече не е адвокат.

Защитниците на подсъдимите Г. Т., И. П., Е. К. и С. Е. изразяват становище за законосъобразност на въззивното решение, с оглед на което пледират за потвърждаването му в частта, касаеща техните подзащитни.

Подсъдимите И.П. и Е. К. в предоставената им последна дума правят искане за потвърждаване на въззивното решение.

В предоставената му последна дума подс. Й. моли да бъде оправдан изцяло, а алтернативно – делото да бъде върнато за ново разглеждане от въззивната инстанция.

Подсъдимият М. А. в предоставената му последна дума моли да бъде оправдан.

Подсъдимата В. К. в последната си дума моли да бъде оправдана.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в пределите на чл. 347, ал. 1 от НПК, установи следното:

С присъда от 15.07.2024 г., постановена по н.о.х.д. № 442/2015 г. по описа на Софийски градски съд (СпНС – закрит), подсъдимите С.И. Е., Е. С. К., В. А. К., М. Ц. А. и В. В. Й. са признати за виновни в това, че през периода от началото на месец февруари 2010 г. до 13.02.2012 г., (подс. Й. за периода след месец юли 2011 г.) в гр. Пловдив и гр. София, са участвали в организирана престъпна група с участници същите подсъдими и подсъдимите А. П. Н. и М. Н. В. (по отношение на които наказателното производство е прекратено на основание чл. 24, ал. 1, т. 4 НПК), създадена с користна цел и с цел извършване на престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години – такива по чл. 255 НК, поради което и на основание чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. с ал. 2, вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 НК са осъдени на наказания лишаване от свобода за срок от две години и шест месеца за подс. Е., за срок от две години за подсъдимите К., К. и А. и една година и три месеца за подс. Й., като на основание чл. 304 НПК са оправдани по обвинението групата да е образувана и ръководена от подсъдимия Г. А. Т., както и в нея да са участвали подсъдимите К. Т. Г. и И. П. П., както и подсъдимият В. Й. в периода от месец февруари 2010 г. до месец юли 2011 г. включително, като подс. Й. е оправдан по обвинението за посочения период.

На основание чл. 66, ал. 1 НК изпълнението на наложеното на подс. Е. наказание две години лишаване от свобода е отложено за изпитателен срок от две години.

На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „в“ ЗИНЗС е определен първоначален „строг“ режим за изтърпяване на наложените наказания лишаване от свобода на подсъдимите М. А. (две години) и В. Й. (една година и три месеца), като съобразно чл. 59, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 1 НК е приспаднато времето, през което двамата са били задържани с мерки за неотклонение.

На основание чл. 68, ал. 1 НК е приведено в изпълнение наказанието от три месеца лишаване от свобода, наложено на подсъдимия М. А. по н.о.х.д. № 3927/2007 г. по описа на СГС, в сила от 30.09.2009 г., като съобразно чл. 57, ал. 2 ЗИНЗС е определен първоначален „строг“ режим за неговото изтърпяване.

На основание чл. 68, ал. 1 НК е приведено в изпълнение наказанието от единадесет месеца двадесет и девет дни, наложено на подсъдимия В. Й. по н.о.х.д. №942/2011 г. по описа на РС – Шумен, в сила от 02.06.2011 г., като съобразно чл. 57, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС е определен първоначален „общ“ режим за неговото изтърпяване.

С присъдата подсъдимите Г. А. Т., К. Т. Г. и И. П. П. са признати за невиновни в това подс. Т. да е организиран и ръководил същата ОПГ /посочена по –горе/, а останалите да са били участници в нея заедно с подсъдимите С. И. Е., Е. С. К., В. А. К., М. Ц. А. и В. В. Й. (за периода след месец юли 2011 г.), като на основание чл. 304 НПК са оправдани изцяло по обвинението за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, т.1 (за Т.) и т. 2 (за П. и Г.) НК.

Със същата присъда подсъдимият Е.К. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 255, ал. 3, вр. с ал. 1, т. 2, пр. 1, т. 6 и т. 7, вр. с чл. 26, ал. 1 НК в периода месец септември 2010 г. до 14.10.2011 г. в гр. Пловдив, като на основание чл. 55, ал. 1, т. 1, вр. с ал. 3 НК е осъден на една година и десет месеца лишаване от свобода, а съобразно чл. 304 НПК е оправдан по обвинението същото престъпление да е извършил в съучастие с подсъдимите А., Й., В., Н. и Е., както и за сумата над 182 588,82 лева до 297 336, 23 лева и за периода след 14.10.2011 г. до 16.01.2012 г.

На основание чл. 23, ал. 1 НК е определено едно общо наказание на подс. Е.К. измежду наложените му санкции за престъпленията по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. с ал. 2, вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 НК и по чл. 255, ал. 3, вр. с ал. 1, т. 2, пр. 1, т. 6 и т. 7, вр. с чл. 26, ал. 1, вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 НК в размер на две години лишаване от свобода, като съобразно чл. 66, ал. 1 НК изпълнението на същото е отложено за изпитателен срок от четири години, считано от влизане на присъдата в сила.

С първоинстанционната присъда подсъдимата В. К. е призната за виновна в това, че от началото на месец май 2011 г. до 14.11.2011 г. в гр. Пловдив, при условията на продължавано престъпление, в качеството си на управител на „Е.с.“ ЕООД – гр. Пловдив, е избегнала установяването и плащането на данъчни задължения в особено големи размери - ДДС в размер на 24 715,34 лева, като потвърдила неистина в писмени декларации, които се изискват по силата на закон и правилник за приложението му (чл. 125, ал.1 ЗДДС и чл. 116, ал.1 ППЗДДС) и при водене на счетоводството е съставила документи с невярно съдържание – дневници за покупки по смисъла на чл. 124, ал.1 ЗДДС и чл. 113, ал.1 ППЗДДС, отразявайки данъчни фактури, по които не е налице данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал. 1 ЗДДС и е приспаднала наследващ се данъчен кредит общо в размер на 24 715,34 лева, поради което и на основание чл. 255, ал. 3, вр. с ал. 1, т. 2, пр. 1, т. 6 и т. 7, вр. с чл. 26, ал. 1, вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1, вр. с ал. 3 НК е осъдена на десет месеца лишаване от свобода, а

съобразно чл. 304 НПК е оправдана по обвинението да е извършила същото престъпление в съучастие с подсъдимите М. А., В. Й., М. В., А. Н. и С.Е..

На основание чл. 23, ал. 1 НК измежду наложените на подсъдимата В. К. санкции за престъпленията по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. с ал. 2, вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 НК (две години) и по чл. 255, ал. 3, вр. с ал. 1, т. 2, пр. 1, т. 6 и т. 7, вр. с чл. 26, ал. 1, вр. с чл. 55, ал. 1, т. 1 НК (десет месеца), е определено едно общо наказание в размер на две години лишаване от свобода. Съобразно чл. 66, ал. 1 НК изпълнението на същото е отложено за изпитателен срок от четири години, считано от влизане на присъдата в сила, а на основание чл. 59, ал. 1 НК е приспаданото предварителното задържане на подсъдимата с мярка за неотклонение.

С присъдата подсъдимите Г.Т., С. Е., К. Г. и И. П. са признати за невиновни и на основание чл. 304 НПК оправдани по обвинението за извършено в съучастие между тях престъпление по чл. 255, ал. 3, вр. с ал. 1, т. 2, пр. 1, т. 6 и т. 7, вр. с чл. 20, ал. 3 (за Т.), ал. 2 (за П.), ал. 4 (за Г. и Е.), вр. с чл. 26, ал. 1 НК в периода от месец февруари 2010 г. до 11.02.2012 г. в гр. София.

Подсъдимите Г. Т., С. Е., К. Г. и И. П., Е.К. и В.К. са признати за невиновни и на основание чл. 304 НПК оправдани по обвинението за извършено в съучастие между тях престъпление по чл. 255, ал. 3, вр. с ал. 1, т. 2, пр. 1, т. 6 и т. 7, вр. с чл. 20, ал. 3 (за Т.), ал. 2 (за Г.), ал. 4 (за К., К. и Е.), вр. с чл. 26, ал. 1 НК в периода от месец февруари 2010 г. до 13.02.2012 г. в гр. София.

Подсъдимите М. А., С. Е. и В. Й. са признати за невиновни и оправдани по обвинението за престъпления по чл. 255, ал. 3, вр. с ал. 1, т. 2, пр.1, т. 6 и т. 7, вр. с чл. 20, ал. 4, вр. с чл. 26, ал. 1 НК, осъществени съответно в периода от месец септември 2010 г. до 16.01.2012 г. в гр. Пловдив, извършени в съучастие помежду им и с подсъдимите Е.К., М.В. и А. Н., както и в периода от месец май 2011 до 14.11.2011 г. в гр. Пловдив, осъществени в съучастие помежду им и с подсъдимите В.К., М. В. и А. Н..

С първоинстанционната присъда СГС се е произнесъл по въпроса за разноските по делото и се е разпоредил с веществените доказателства.

Прокурорът от СГП подал срещу присъдата въззивен протест до Софийски апелативен съд с искане да бъдат признати за виновни и осъдени оправданите с нея подсъдими. Постъпили и въззивни жалби от подсъдимите М. А., В. Й., С. Е., Е.К. и В.К. с искане за пълното им оправдаване по всички повдигнати с обвинителния акт обвинения.

По въззивните жалби и протеста в САС е образувано в.н.о.х.д. № 1618/2014 г. С въззивно решение № 295/14.08.2025 г., постановено по същото дело, предмет на настоящата касационна проверка, първоинстанционната присъда е потвърдена изцяло.

Касационните жалби, подадени срещу въззивното решение, са допустими, тъй като са депозираны от процесуално легитимирани лица, в срока по чл. 350 НПК и срещу съдебен акт от категорията на посочените в чл. 346, т. 1 НПК.

Преди произнасянето по основателността на касационните жалби е необходимо за яснота да бъдат очертани пределите на касационната проверка. Срещу въззивното решение са подадени касационни жалби единствено от подсъдимите А., К. и Й., чрез техните защитници, и то само срещу тези негови части, с които са потвърдени осъдителните диспозитиви на първоинстанционната присъда на СГС, постановена срещу тримата. В останалата му част въззивното решение не подлежи на касационен контрол, с оглед разпоредбата на чл. 347 НПК. При това положение касационната проверка е ограничена единствено в частта, с която с въззивното решение е

потвърдено осъждането на подсъдимите А., К. и Й. с първоинстанционната присъда по обвинението по чл. 321 НК за тримата и по чл. 255 НК за подс. К..

По касационната жалба на подсъдимия М. А.

В посочения процесуален документ се твърди, че въззивното решение е неправилно, при постановяването му са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, а наложеното на А. наказание е явно несправедливо. Конкретно се сочи, че доказателственият анализ, осъществен от въззивния съд, е в разрез с процесуалните правила, тъй като превратно са тълкувани и ценени събраните доказателства – свидетелски показания, съдебно – счетоводна експертиза, обяснения на подсъдими, протоколи за доброволно предаване. От мотивите на контролирания съд не ставало ясно въз основа на какви доказателства е приел, че подс. А. е осъществил деянието по чл. 321 НК, още повече, че същият е оправдан по обвинението за престъпления по чл. 255 НК, за извършването на които е била създадена ОПГ. С оглед на това се претендира за отмяна на въззивното решение и оправдаване на подс. А. по обвинението по чл. 321 НК, а алтернативно се иска делото да бъде върнато на въззивната инстанция за ново разглеждане. Заявеното касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК се аргументира с довода за липсата на мотиви във въззивното решение по отношение на вида и размера на наложеното на подс. А. наказание, като се твърди, че единствено по отношение на него не е приложена разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК.

Отсъствието на конкретика в касационната жалба относно това кои от свидетелските показания са били игнорирани или превратно ценени, коя съдебно - счетоводна експертиза от няколкото изготвени такива по делото не е взета предвид, както и кои от писмените доказателства не са били съобразени, поставя в невъзможност касационната инстанция да извърши пълна проверка на оплакванията на касатора. При прегледа на обжалваното решение не се констатират допуснати нарушения на правилата на чл. 13, чл. 14 и чл. 107 НПК, регламентиращи събирането, проверката, анализа и оценката на доказателствата. Въззивният съд е изпълнил задълженията си, произтичащи от нормата на чл. 339, ал. 2 НПК, като е посочил изрично, че намира доказателствения анализ, осъществен от първостепенния съд, за задълбочен, всеобхватен, подробен и логичен, поради което изцяло приема фактическите положения, така както са установени от него. При това положение въззивната инстанция принципно не е била длъжна отново подробно да обсъжда и анализира всеки отделен доказателствен източник. Противно обаче на твърдението на касатора, контролираният съд в обжалваното въззивно решение (от л. 96 до л. 164) е изложил пространен анализ на събраните по делото доказателства, излагайки своите собствени аргументи в подкрепа на приетите от него фактически положения. При това нито един доказателствен източник не е игнориран, надценен или неоснователно изключен от доказателствената съвкупност. В този смисъл не се установяват допуснати нарушения на чл. 13, чл. 14 и чл. 107 НПК.

Неоснователно се възразява от касатора и че отсъствието на доказателства в подкрепа на обвинението по чл. 255 НК, повдигнато срещу подс. А., обуславя недоказаност и на обвинението по чл. 321 НК, поради което е следвало да бъде оправдан. Както правилно е отбелязал въззивният съд в обжалваното решение, за да се приеме, че е налице ОПГ, не е необходимо и задължително условие да са осъществени престъпните деяния, за извършването на които е създадена тя, както и всеки отделен

неин член самостоятелно да е осъществил такава. При това е допустима хипотезата, при която подсъдимият е осъден по обвинението за извършеното първично престъпление – по чл. 321 НК и оправдан по обвинението за осъществяване на вторичното престъпление (това, за което е създадена ОПГ) – в случая по чл. 255 НК, както и обратното. В настоящия случай предходната инстанция е приела законосъобразно, че доказателствата по делото не са достатъчно, за да се приеме, че подс. А. е осъществил престъпление по чл. 255 НК, но са налице такива, които обосновават обвинението за участието му ОПГ, създадена с цел извършване на престъпления от посочения вид. Такива контролираният съд логично е открил в обясненията на самия подсъдим А., както и в тези, изложени от подсъдимите Е., К., Й. и К. на досъдебното производство, приобщени по реда на чл. 279, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 4 НПК и подробно обсъдени в мотивите на обжалваното решение. Детайлният анализ на посочените гласни доказателствени средства и съпоставянето им както помежду им, така и с показанията на разпитаните по делото свидетели П. П., Б. С., Н. С., А. Н., Г. Н., Д. Д., И. С. (за познанството на А. и подс. Ал. Н.), И. С. (за познанството на А. с подсъдимите Е. и Н.), Л., Д. Д., И. Р., К. Д., Л. Т., Н. Г., О. М., О. С., С. Д. (за връзката между подсъдимите А. и Е.) и Е. П., е дал основание на въззивния съд да приеме, че ОПГ с участници подсъдимите А., Е., К., К., Й. и починалите подсъдими В. и Н., е била създадена именно с цел осъществяване на данъчни престъпления, с користна цел. Посочените гласни доказателствени средства са анализирани подробно и задълбочено, като са изложени съображенията на въззивния съд за кредитиране на установените чрез тях факти, обосноваващи обвинителната теза. Изследвана е връзката на тези доказателствени източници със събраните по делото веществени доказателствени средства (ВДС), създадени в резултат на експлоатирането на специални разузнавателни средства (СРС), в които са отразени проведените от подс. А. многобройни разговори (по мобилни апарати) с подсъдимите Е.К., А. Н., М. В., В. Й., както и със свидетелите С., Л. и Г.. От съдържанието на тези разговори въззивният съд е достигнал до правилни изводи за ролята на подс. А. в осъществяване на координация между отделни свидетели (св. Л., С., Г.), както и за връзката и отношенията му с подсъдимите Е., К., Н., Велков и Й. по повод изготвянето и движението на съответните документи за счетоводна отчетност – фактури, отчетни регистри, дневници за покупки и продажби, товарителници, касови бонове и др., извършването на банкови разплащания между отделните търговски субекти, включително и за разпределяне на част от заработената „печалба“ (процент от дължимото ДДС по фактурите) – все действия, обективизиращи дейност, пряко насочена към извършване на престъпления по чл. 255 НК. До същия законосъобразен извод въззивната инстанция е достигнала и въз основа на задълбочената преценка на множеството събрани по делото писмени доказателства – фактури, отчетни регистри, дневници за покупки и продажби, товарителници, пътни листове, аналитични и оборотни ведомости, касови бонове, свидетелства за регистрация на фискални устройства, пълномощни, разписки и др., открити при претърсване на жилище, обитавано от подс. А. в с. Шишманци, обл. Пловдив, както и в жилището на подс. Й. в гр. Шумен, включително и такива, които доброволно са предадени от подсъдимите. Всички събрани по делото счетоводни документи подробно са били проверени първо от данъчните служители, извършили ревизии на „търговската“ дейност, осъществена от посочените от обвинението търговски дружества, резултатите от които са отразени в приобщените към доказателствения материал ревизионни актове, а впоследствие са били обект и на съдебно – счетоводните експертизи, изготвени по делото, заключенията на които

правилно са приети и от двете предходни съдебни инстанции като пълни, ясни, точни и добре обосновани. Логични и законосъобразни са заключенията на контролирания съд, изведени въз основа на прецизния анализ на посочените доказателствени източници, за наличието на общност на умисъла на подсъдимите Е., К., К. и А., Й., както и починалите подсъдими В. и Н., относно съществуването и функционирането на ОПГ, създадена с цел извършване на престъпления по чл. 255 НК. За постигане на тази цел, подсъдимите А., Е., К., К., Й. и починалите В. и Н., лично или чрез използване на счетоводни фирми („Н.“ ЕООД) или отделни счетоводители (св. Н. С., св. А. А., св. Е. П.) са създали документален поток от счетоводни документи, удостоверяващи нереално осъществени (фиктивни) сделки, (подробно посочени във въззивното решение), с цел да се намалят от една страна действително дължимите данъци от част от определени търговски дружества („Т.“ ООД, „В. Б.“ ООД, „У. о. и к.“ ЕООД), а от друга – да се създаде възможност за т. нар. „кухи“ търговски дружества (също подробно посочени във въззивното решение) по веригата, контролирани от подсъдимите Е., К., К., А. и Й., да получат разликата или процент от нея между декларирания като заплатен при фиктивните покупки ДДС и дължимия ДДС от фиктивните продажби. Всеки от подсъдимите е имал представа както за собственото си участие в ОПГ, така и за това на останалите подсъдими и че всички са част от една трайно установена престъпна структура. Съзнавали са и целта, с която е създадена групата, както и че осъществяват активни действия за нейното постигане. Пространно изложените правни изводи на въззивния съд в посочения смисъл (л. 164 – л. 173 от възз. реш.) почиват на законосъобразно и правилно извършен анализ на доказателствената съвкупност, изцяло се приемат от настоящия съдебен състав и не е необходимо да бъдат повтаряни. С оглед на това не се приемат за основателни твърденията, изложени в касационната жалба на подс. А. за наличието на касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК.

Не отговаря на действителното положение и възражението за явна несправедливост на наложеното на подс. А. наказание, аргументирано с довода за липса на мотиви във въззивното решение по отношение на вида и размера на определената санкция. Това оплакване може да бъде съотнесено по - скоро към твърдението за допуснато нарушение на процесуалния закон от вида на визираното в ал. 3, т. 1 на чл. 348 НПК, отколкото към ал. 5 на същата норма. Така или иначе проверката на обжалваното решение не установява неговата основателност. На л. 222 – 223 от въззивния съдебен акт са изложени пространните съображения на контролирания съд конкретно по отношение на наказанието на подс. А., като задълбочено и детайлно са оценени всички относими към неговия вид и размер смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. Съобразена е адекватно високата обществена опасност на деянието, предвид продължителния период на съществуване на ОПГ (около две години), както и видът на престъпленията, за извършването на които е създадена, насочени срещу обществените отношения, регулиращи данъчната система на държавата. Правилно е преценена като завишена личната обществена опасност на подс. А., с оглед обремененото му съдебно минало, както и предвид факта, че деянието е осъществено в изпитателния срок на предходното му осъждане. В същата насока е съобразено и обстоятелството, че този подсъдим по време на съществуване на ОПГ е бил безработен и престъпната му дейност като участник в групата е била за него основен източник на доходи. Справедливо и правилно, в съответствие с разпоредбата на чл. 22 НПК, трайно установената практика на ВКС и на ЕСПЧ по приложението на чл. 6 § 1 от ЕКПЧОС

(напр. делото „Димитров и Ханъмов срещу България“) е отчетена значителната продължителност на наказателното производство – повече от четиринадесет години от довършване на деянието към настоящия момент и дванадесет години от привличането му като обвиняем. При това предходната инстанция е съобщила естеството на усложнената престъпна дейност, за чието установяване и доказване е било необходимо извършване на множество процесуално - следствени действия, събиране, проверка и анализ на огромен брой писмени доказателства, изготвянето на множество експертизи, което принципно изисква повече време и предполага по – голяма продължителност на наказателния процес. Едновременно с това коректно са отчетени и обективно съществуващи обстоятелства, довели до допълнителното му забавяне, като обявената пандемия от „COVID – 19“, възпрепятствала ритмичното провеждане на съдебни заседания, и продължителното тежко заболяване на един от подсъдимите. Съобразено е и че причини за по - голямата продължителност на процеса са укриването на подсъдимите Е. и А. извън страната, провеждането на съдебно наказателно производство в Кралство Швеция по отношение на подс. А. и трансферирането му в Република България едва през 2020 година. Въпреки недобросъвестното процесуално поведение на подс. А., противно на твърдението, изложено в жалбата му, предходните съдилища са преценили, че значителната продължителност на наказателното производство е изключително смекчаващо отговорността обстоятелство, като са приложили чл. 55, ал. 1, т. 1 НК и по отношение на него, налагайки му наказание под минималния предел на санкцията, предвидена за извършеното престъпление. С оглед изложеното настоящият съдебен състав намира, че проявената по описания начин снизходителност е повече от достатъчна и поради това не се налага корекция на въззивния съдебен акт в желаната от касатора посока.

Така изложените съображения обуславят неоснователността на касационната жалба на подс. А., поради което същата следва да бъде оставена без уважение.

По касационната жалба на подсъдимия В. Й.

В жалбата на подс. Й., допълнението към нея и в защитната му реч в съдебното заседание пред касационната инстанция се твърди, че отсъстват доказателства, които да подкрепят обвинението по чл. 321 НК, повдигнато срещу него. Според касатора изетите при претърсванията на дома му касови апарати, печати и документи на „А.“ ЕООД и „Д. – Ко 2011“ ЕООД, са му били предадени от бащата на собственика на двете дружества, едва след като е бил упълномощен от него на 06.03.2012 г., т. е. след инкриминирания период. Предадените доброволно счетоводни документи били донесени в РПУ – Шумен от трето лице, но неправилно било отбелязано в протокола, че ги предава подс. Й.. Същите документи не били отразени в дневниците на двете дружества, а доброволното им предаване неправилно било тълкувано от съдилищата като доказателство за съпричастността му към престъплението. В изетите при извършените претърсвания флаш памет, лаптоп, принтер и карти памет не се съдържа информация, подкрепяща обвинението. От записаните чрез използване на СРС разговори между подсъдимите Й. и А. също не било възможно да се направят изводи за извършено престъпление. Не бил разпитан от първоинстанционния съд собственика и управител на двете дружества, като въззивният съд го допуснал до разпит, но неправилно не кредитирал показанията му. Липсвали доказателства за това, че подс. Й. е имал участие при изготвяне на фактури от името на дружествата. Месечните декларации към НАП не били подавани от него, а от счетоводителите на

дружествата, упълномощени за това от собственика им, които не били разпитани по делото. На досъдебното производство не била изготвена съдебно – счетоводна експертиза, която да изследва търговската дейност на двете дружества. Такава била допусната и приета едва в хода на първоинстанционното разглеждане на делото, като чрез нея не били установени обстоятелства, които да подкрепят обвинението. Отсъствали и свидетели, които да потвърдят съпричастността на подс. Й. към дейността на ОПГ. В заключение се твърди, че едностранното и избирателно обсъждане на доказателствата, в нарушение на процесуалните правила, довело до незаконосъобразното осъждане на подс. Й..

Изложените по описания начин твърдения, макар и заявени като доводи за допуснати нарушения на процесуалния и материалния закон, реално изразяват недоволството на касатора от необосноваността на обжалваното решение, тъй като се оспорват фактите, приети за установени от въззивния съд и тяхната доказателствена обезпеченост. Необосноваността не е сред касационните поводи за касационен контрол, поради което и касационната инстанция не разполага с правомощие да прави собствен анализ и оценка на доказателствената съвкупност и на тази основа да приема фактически положения, различни от установените от съдилищата по фактите, както и да подменя вътрешното им убеждение. В принципен план това означава, че поначало касационният съд (извън хипотезата на чл. 354, ал. 5 НПК) не би могъл да удовлетвори искането на касатора за оправдаването му по обвинението, по което е осъден, въз основа на нов, собствен прочит на доказателствената съвкупност. Единствената проверка, която може да извърши касационната инстанция е дали при събирането, анализа и оценката на доказателствата въззивният съд се е ръководил от правилата, визирани в процесуалния закон.

Възраженията на касатора в посочения смисъл са били направени и пред въззивния съд, който им е отговорил в постановения от него съдебен акт, отхвърляйки ги правилно като неоснователни. Настоящият съдебен състав изцяло се солидаризира със становището на проверяваната инстанция, тъй като при проверката на обжалваното въззивно решение не се установяват допуснати нарушения на нормите на чл. 13, чл. 14 чл. 107 НПК, в частта, с която е потвърдена осъдителната присъда спрямо подс. Й..

Анализът на контролирания съд на доказателствата, обосноваващи обвинението по чл. 321 НК, повдигнато срещу подс. Й., е изключително подробен, детайлен и задълбочен. Въззивният съд правилно не е кредитирал обясненията на подс. Й., дадени пред съда, а е възприел тези, депозирани от него на досъдебното производство, доколкото последните се намират в корелация с изложените от подс. А. обяснения по време на разследването, относно запознанството на двамата и участието на всеки от тях в дейността на ОПГ. Обясненията на подсъдимите А. и Й. от досъдебното производство кореспондират изцяло със съдържанието на ВДС, изготвени в резултат на експлоатирането на СРС, възпроизвеждащи многобройните разговори по мобилни апарати между двамата, от които става ясна цялата схема, по която са работили съвместно – предоставяне от подс. Й. на подс. А. по факс или по електронна поща на данните за „Д. - Ко 2011“ ЕООД и „А.“ ЕООД, печатите на двете дружества и други необходими документи, оформянето на фактури от подс. А. от името на двете дружества като доставчици на „Т.“ ООД, „Б. с.“ ЕООД и „Е.с.“ ЕООД (в чиито дневници за покупки са отразени от подс. К.), изпращането от подс. А. на подс. Й. по имейл или по автобус на други фактури, издадени от „кухи“ дружества към „Д. - Ко 2011“ ЕООД и „А.“ ЕООД, за да се включат в техните дневници за покупки и да се

намали дължимото от тях ДДС по фактурите, по които са доставчици. Срещу това подс. А. изпращал с пощенски записи или по автобус до Шумен възнаграждение на подс. Й., което представлявало 6 % от дължимото ДДС по фактурите за доставка. До това заключение контролираният съд е достигнал интерпретирайки вярно приобщените по делото ВДС, инкорпориращи резултатите от експлоатирането на СРС, отразяващи многобройните разговори между подс. Й. и подс. А. (по мобилни апарати – вж. разг. № 02d349ad; № 02d3d19c; № 02d4e055; № 02d520dd; № 02e5ad9d; № 031375ec и др.), преди датата 06.03.2012 г., в които двамата са уточнявали какви фактури да бъдат съставени, с какво съдържание, включването им в счетоводната отчетност на дружествата, посочени от обвинението, уговорки за процента от стойността на ДДС, отразена във фактурите, който следва да получи подс. Й. като възнаграждение за „услугата“, както и това, което трябва да се плати на собственика на фирмите (св. В. И.), изтърпяващ по същото време наказание лишаване от свобода в затвора. От съдържанието на записаните разговори се установява категорично съпричастността на подс. Й. към осъществяваната от ОПГ дейност и знанието му, че и други лица, освен подс. А., участват в нея, както и че още към месец август 2011 г. той е разполагал с данните, печатите, кочана (с фактури) и др. на инкриминираните дружества, които е предоставил на подс. А., за да „работи с тях“. Доказателства за това се съдържат и в протокол за задържане и изземване на кореспонденция (т. 23 от дос. пр.), с който е свалено съдържанието на електронна пощенска кутия - Truel12345@abv.bg, ползвана от подс. Й., както и в протокола за оглед на същата, установяващи наличието на множество имейли през месец декември 2011 г., в които се съдържат уговорки между него и „клиенти“ за издаване на фактури, включително и такива от „А.“ ЕООД и „Д. – Ко 2011“ ЕООД, на каква стойност и срещу какво възнаграждение за подсъдимия. Тези факти, въззивният съд е приел за установени, не само от обясненията на двамата подсъдими и записаните разговори между тях, но и от протоколите за претърсване на жилищата им, в които са отразени подробно намеренията в тях фактури, касови бонове, фискални устройства, печати и множество други счетоводни документи. Прецизният анализ на доказателствената съвкупност е дал основание на контролирания съд да отхвърли като защитна версията на подс. Й. за това, че предадените от него доброволно касови апарати и печати на „А.“ ЕООД и „Д. – Ко 2011“ ЕООД, са му били предоставени едва след упълномощаването му на 06.03.2012 г., т. е. извън инкриминирания период. За проверка на обясненията на подс. Й.; в изпълнение на задълженията за всестранно, пълно и обективно изследване на всички обстоятелства по делото, въззивният съд е допуснал и разпитал като свидетел собственика и управител на посочените дружества – В. К. И., който през инкриминирания период е изтърпявал наказание лишаване от свобода в затвор. Правилно въззивният съд е преценил, че този свидетел с показанията си по същество е потвърдил факта, че подс. Й., при продажбата на зеленчуци е ползвал касовия апарат на негова фирма – т. е. разполагал е с данните и касовия апарат поне на едно от дружествата му, преди официално му упълномощаване да работи с тях. Това е дало основание на въззивната инстанция да достигне до логичния извод, че показанията на св. И. реално не оборват обвинителната теза. В същата насока контролираният съд е съобразил и факта, че предадените с протокол фактури от Г. И. са издадени още през месец август 2011 г, т. е. също преди упълномощаването на подс. Й. на 06.03.2012 г., като в тях са отразени продажби на ел. кабели и осветителни тела, което опровергава твърденията му, че е ползвал касовите апарати на инкриминираните дружества за продажба на зеле и грозде.

Оплакването на подс. Й., че не е била извършена ревизия на „А.“ ЕООД и „Д-Ко“ ЕООД и не е била изготвена на досъдебното производство съдебно – счетоводна експертиза по отношение на дейността на същите дружества, не сочи на допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Ревизионно производство е проведено по отношение на „Т.“ ООД, приключило с РА 2202-2021301478/16.07.2013 г. При ревизионната проверка е констатирано, че издадените от „А.“ ЕООД и „Д-Ко“ ЕООД фактури, включени в дневниците за покупки на „Трим“ ООД, не отразяват действително реализирани сделки. До този извод проверяващите са достигнали след извършване на насрещни проверки, при които е установено, че дружествата, сочени като продавачи (доставчици), не осъществяват реална търговска дейност, не разполагат със складове, с персонал, транспорт и др., необходими за доставка на стоките, отразени във фактурите. Финансова ревизия е извършена и по отношение на дейността на „Е. с.“ ЕООД, със собственик подс. К.. Проверката е приключила със заключението, че издадените от „А.“ ЕООД и „Д-Ко“ ЕООД фактури, включени в дневниците за покупки на „Е. с.“ ЕООД, не отразяват реални сделки, тъй като двете дружества нямат служители и не са подавали годишни финансови отчети (ГФО) за 2011 година, не са имали регистрирани ЕКАФП /касови апарати/ и не са им заплатени по банков път „доставените“ от тях стоки. Допуснатите в хода на първоинстанционното съдебно производство съдебно – счетоводни експертизи по отношение на дейността на „Т.“ ООД, „Б. д.“ ООД, „Б. с.“ ЕООД, „Е. с.“ ЕООД, „В. б.“ ЕООД и „Г. е.“ ЕООД, допълнително са изяснили обстоятелствата, относими към предмета на обвинението, включително и тези, отнасящи се до фактурите, в които като доставчици са посочени контролираните от подс. Й. „А.“ ЕООД и „Д-Ко“ ЕООД. В същите експертни заключения вещите лица са посочили, че от името на дружествата „А.“ ЕООД и „Д-Ко“ ЕООД са създавани само част от необходимите първични счетоводни документи, съгласно Регламент (ЕС) № 904/2010 на Съвета от 7.10.2010 г. относно административното сътрудничество и борбата с измамите в областта на данъка върху добавената стойност; не са подавани ГФО за 2010 г., 2011 г. и 2012 г.; дружествата не са имали персонал в инкриминирания период; не са разполагали със складове, транспорт и съответните документи (за собственост, произход, вид, опаковка и количество на стоките, стокови разписки за предаване и получаване на стоките, товарителници, ордери, касови бонове, платежни нареждания и други), установяващи технологичния маршрут при покупка и доставка на стоки и услуги (верига за доставка). Посочените заключения по същество не са довели до промяна на изводите за нереалността на отразените сделки във фактурите, издадени от „А.“ ЕООД и „Д-Ко“ ЕООД, поради което правилно предходните съдебни инстанции са преценили, че те не опровергават, а потвърждават обвинителната теза. В този смисъл, оплакването на касатора, че съдилищата по фактите не са положили усилия да изяснят всички факти, включени в предмета на доказване и не са анализирали задълбочено събраните доказателства, е неоснователно.

Не се споделя и твърдението на жалбоподателя Й., че отсъствието на свидетели, които да го сочат като извършител на престъплението, опровергавало обвинението. Видно от ВДС, съдържащи записаните чрез използване на СРС разговори между подсъдимите Й. и А., предоставянето на данни за посочените от обвинението дружества и уточняването на съдържанието на фактурите и други счетоводни документи се е осъществявало при комуникацията им по мобилните апарати, а документи са били разменяни между тях по електронен път, на електронните им пощи или при личните им срещи. От същите ВДС се установява и че възнаграждението,

представляващо процент от ДДС по фактурите, е изпращано от подс. А. и съответно получавано от подс. Й., чрез пощенски записи или под формата на пратки по автобуса. Спецификата на така описаното участие на подс. Й. в ОПГ не предполага то задължително да е осъществявано пред свидетели, поради което това, че не са установени такива, не налага извод за несъстоятелност на обвинението.

Неоснователно е и възражението на подс. Й., че не следва да носи наказателна отговорност, след като лично не е съставял фактури и не е подавал декларации пред НАП от името на дружествата. Този довод би могъл да бъде относим към обвинението по чл. 255 НК, по което подс. Й. е признат за невиновен и оправдан, тъй като в инкриминирания период той не е представлявал „А.“ ЕООД и „Д-Ко“ ЕООД, не е водел счетоводството им и не е подавал съответните справки - декларации и други документи пред данъчните органи. Посочените обстоятелства, обаче, не водят до заключението, че подс. Й. не следва да отговаря и за извършено престъпление по чл. 321 НК. Без значение е дали подсъдимият е извършил лично престъпленията, за осъществяването на които е създадена ОПГ, тъй като самото му участие в нея е престъпление, което е формално и не изисква да е налице престъпен резултат. Достатъчно е доказателствата по делото да установяват, че подсъдимият е извършил активни действия, насочени към улесняване постигане на целите, с които е създадена групата, че е част от нейната структура и че е съзнавал това. Не е задължително и всеки участник в ОПГ да познава останалите участници или нейния ръководител, стига да е установено, че съзнава, че принадлежи към трайно създадено престъпно сдружение, участниците на което действат синхронизирано за постигане на определена обща цел – в конкретния случай - извършване на престъпления по чл. 255 НК, с користна цел. Предходните инстанции са съобразили тези принципни положения и законосъобразно са приели, че участието на подс. Й. в ОПГ се изразява в създаване на условия за постигане на нейната цел, чрез предоставяне на данните на „А.“ ЕООД и „Д-Ко“ ЕООД, техни печати, кочани с фактури, касови бонове и др. на подс. А., с които е разполагал, за да може последният да състави необходимите документи (фактури, касови бонове), с цел счетоводно оформяне на нереални (фиктивни) сделки за доставка на стоки по веригата към останалите дружества – „Б. с.“ ЕООД, „Е. с.“ ЕООД и „Т.“ ООД, като е приемал от него други фактури и счетоводни документи, които да бъдат включени в счетоводната отчетност на „А.“ ЕООД и „Д-Ко“ ЕООД, с цел намаляване на размера на дължимото от тях ДДС по фактурите, по които те са посочени като доставчици на стоки. Всичко това подс. Й. е извършвал срещу уговорено с подс. А. възнаграждение. Именно в така описаните действия се изразява престъпната проява на подс. Й. като участник в ОПГ. Поради това, възражението му, че не следва да отговаря за престъпление по чл. 321 НК, тъй като не е доказано да е съставял лично фактури, декларации или други счетоводни документи и да ги е представял пред данъчните органи, от името на двете дружества, е неоснователно. В този смисъл оплакването му за това, че не са разпитани лицата, които са водели счетоводството на дружествата, не сочи на порок в доказателствената дейност на контролирания съд. При извършените ревизионни проверки, а впоследствие и при изготвяне на съдебно – счетоводните експертизи (посочени по - горе) е установено, че от двете търговски дружества - „А.“ ЕООД и „Д-Ко“ ЕООД, не са представени годишни финансови отчети, декларации и други счетоводни документи за 2010 г., 2011 г. и 2012 г., в които да са посочени инкриминираните фактури, както и че към някои от тях са приложени касови бонове, въпреки че дружествата не са имали регистрирани ЕКАФП. Не са представени превозни

документи, складови разписки и др. документи, удостоверяващи действителност на доставката на стоки. Всъщност, именно това са основанията данъчните органи да не приемат отразените във фактурите сделки за реално извършени, съответно да не признаят данъчен кредит на „Е. с.“ ЕООД, „Б. с.“ ЕООД и „Т.“ ЕООД. Това положение не би могло да бъде променено чрез разпит на лицата, обслужвали счетоводно „А.“ ЕООД и „Д-Ко“ ЕООД през инкриминирания период, както неоснователно възразява подс. Й.. Констатациите на данъчните органи за това, че дружествата не са представили ГФО, че не са имали регистрирани ЕКАФП и не са извършени разплащания по банков път, не могат да бъдат оборени чрез свидетелски показания и то петнадесет години по - късно. В този смисъл не е налице и твърдяната от касатора непълнота на доказателствата, която да налага отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане, при което да бъде отстранена.

В заключение следва да се посочи, че въззивната инстанция е осъществила доказателствената и аналитичната си дейност съобразно изискванията на процесуалните правила, приложила е правилно материалния закон, поради което касационната жалба на подс. Й. следва да бъде оставена без уважение.

По жалбата на подсъдимата В.К.

В този процесуален документ се съдържат оплаквания на първо място за допуснати нарушения на процесуалния закон, изразяващи се в непредявяването на подс. К. и на останалите подсъдими на всички материали, събрани на досъдебното производство. Сочи се, че част от материалите са били отделени в други наказателни производства, като липсата им е констатирана от съдилищата в хода на съдебното производство, но не са взети мерки за отстраняването ѝ. Според касатора, с непредявяването на всички материали, събрани по делото, било нарушено правото на защита на подсъдимите, което неправилно не било отчетено от въззивната инстанция като съществено процесуално нарушение. Касаторът сочи и че въззивният съд не е отговорил на възраженията за несъответствието на обвинителният акт с разпоредбата на чл. 246 НПК, аргументи за което подробно били посочени във въззивната жалба на подсъдимата К.. Навеждат се и доводи в подкрепа на твърдението, че при постановяване на решението си въззивният съд не е изпълнил задълженията си по чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 НПК, като не е изяснил в пълнота всички обстоятелства от значение за правилното решаване на делото, не е извършил задълбочен анализ на доказателствената съвкупност, а това е довело до неправилно приложение на материалния закон и осъждането на подс. К.. Конкретно се сочи, че въззивният съд не е съобразил становището на вещите лица, изготвили съдебно – счетоводна експертиза по отношение на „Улично осветление и комуникации“ ЕООД, „У. о.“ ЕАД и „Т.“ ООД, според което сделките по продажбата на стоки от „Т.“ ООД към „У. о.“ ЕАД са реални. Тезата на защитата, изложена подробно в касационната жалба е, че ако тези сделки са били реални, следва да се приеме че и доставките на стоки между „Е. с.“ ЕООД и „У. о. и к.“ ЕООД, за които са издадени инкриминираните фактури, подробно посочени в жалбата, също са били реални. Поради отсъствие на счетоводна документация на „У. о. и к.“ ЕООД, в целия ѝ обем, факт признат от предходните инстанции, не било възможно да се извърши пълна проверка на реалността на сделките, сключени между това дружество и управляваните от подсъдимата. В писмено допълнение към касационната жалба, като аргумент за допуснатото нарушение на процесуалния закон, защитата сочи и че с оправдаването на организатора и

ръководителя на ОПГ – подсъдимия Г. Т. и на участниците в нея – подсъдимите Г., П. и Й. (за периода от м. февруари 2010 до м. юли 2011 г.), съществено е било изменено обвинението. Това ново обвинение не е било предявено на подс. К. по реда на чл. 287 НПК, тя не е имала възможност да се защитава срещу него и поради това с осъждането ѝ е било нарушено правото ѝ на защита. С оглед на изложеното касаторът претендира за пълното оправдаване на подс. К. и по двете обвинения – по чл. 321 НК и по чл. 255 НК, като прави и алтернативно искане за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от стадия на разпоредителното заседание.

Приоритетно следва да бъдат обсъдени твърденията за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като при констатация за тяхната основателност се обезсмисля извършването на проверката за наличието на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК.

Същите оплаквания, като изложените в касационната жалба, са били депозираны и пред въззивната инстанция. Те са получили отговор във въззивното решение (л. 216), който макар да не е подробен, е достатъчно ясен и недвусмислен. Въззивната инстанция е приела, че обвинителният акт е съставен в съответствие с изискванията на процесуалния закон. В касационната жалба не се сочи в какво се състоят недостатъците на обвинителния акт, за кои негови части се отнасят и защо той не отговаря на изискванията на разпоредбата на чл. 246 НПК. След като касаторът не е изпълнил задължението си по чл. 351, ал. 1 НПК да посочи конкретните данни, които подкрепят заявеното касационното основание, касационната инстанция не е длъжна да извършва служебна проверка, сама да преценява (предполага) от какво би могъл да е останал недоволен и да отговаря на оплакването му. Следва да се отбележи, че и във въззивната жалба липсва необходимата конкретика, обосноваваща твърдението за допуснато нарушение на чл. 246 НПК, поради което неоснователно контролираният съд е упрекнат, че е бил лаконичен при отговора на посоченото възражение.

Не се споделя и оплакването на касационния жалбоподател, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, като не са предявени на страните всички материали, събрани на досъдебното производство. Процесуалният закон в разпоредбата на чл. 227, ал. 8 НПК предвижда задължение за разследващия орган да предяви разследването на обвиняемия и защитника му, както и на пострадалия и повереника му (ако са поискали това – ал. 2), като им предостави всички материали по него за проучване. Принципно, неспазването на това задължение от страна на разследващия орган, е процесуално нарушение, тъй като засяга правото на подсъдимия и защитника му да се запознават с всички доказателства, които са събрани по делото (чл. 55, ал. 1 и чл. 99, ал. 1 НПК), за да бъде организирана по най-адекватния начин защитата срещу обвинението. За да се приеме, че нарушение от посочения вид е съществено, следва да се установи, че то реално е довело до накърняване на процесуалните права на страните и не е било отстранено (чл. 348, ал. 3, т. 1 НПК). Принципно нарушение като твърдяното може да бъде отстранено в съдебното производство, чрез предоставяне на възможност на страните да се запознаят с всички материали, събрани по делото.

В касационната жалба на подс. К. конкретно се твърди, че има съмнения за това, че делото било „неокомплектовано“, тъй като от него отсъстват: протоколът, с който св. Р. Г., обслужвала счетоводно „У.о. и к.“ ЕООД, е предала всички намиращи се при нея счетоводни документи на дружеството; протоколът за разпит на досъдебното производство на св. Н. Н., който бил заличен от първоинстанционния съд от списъка на свидетелите; протоколът за разпит на подс. Е.К. на досъдебното

производство в качеството му на свидетел. Касаторът не излага аргументи за това по какъв начин посочените протоколи имат отношение към повдигнатите срещу подс. К. обвинения и как липсата им се е отразила на правото ѝ на защита. Действително, предходните съдебни инстанции са констатирали, че на два пъти с прокурорски постановления са отделени материали, събрани в хода на досъдебното производство по настоящото наказателно дело, и са изпращани за прилагане към други образувани досъдебни производства. Тези постановления се намират в материалите от досъдебното производство и са били предявени на обвиняемите и техните защитници. След внасянето на делото за разглеждане в съда, подсъдимите и техните защитници са имали възможност отново да се запознаят с всички материали и ако са считали, че такива липсват и че те имат отношение към повдигнатите обвинения, да направят искане да бъдат събрани допълнително. Това тяхно право не е било ограничено от предходните съдебни инстанции, които са положили необходимите усилия за събиране и приобщаване към материалите по делото на всички относими към неговия предмет доказателства, включително и такива, поискани от страните. Подсъдимата и нейните защитници не са направили искане за събиране на посочените в касационната жалба материали, което да е останало неуважено от съда. При това положение настоящият съдебен състав не намира за основателно твърдението, че наличието единствено на съмнение, че не всички материали са били предявени на страните, е достатъчно основание да се приеме, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което да налага отмяна на обжалваното решение и връщането на делото за ново разглеждане, при което да бъде отстранено.

Не се споделя и твърдението за допуснато нарушение на процесуалния закон с осъждането на подс. К. по изменено обвинение, което не ѝ е предявено по предвидения за това процесуален ред.

Обвинителният акт обективира предявеното от прокурора фактическо и юридическо обвинение, като очертава предмета на доказване от гледна точка на престъплението и участието на обвиняемия в неговото извършване. Обстоятелствената част на обвинението обхваща съвкупността от всички обстоятелства, посочени в обвинителния акт, които от обективна и субективна страна индивидуализират престъплението и неговия автор, като тя се изменя съществено, когато промяната в тези обстоятелства води до влошаване наказателно правното положение на подсъдимия или поражда необходимост от нови, допълнителни усилия за защита. Оправдаването на подс. Т. по обвинението, че е организиран и ръководил ОПГ, а подсъдимите Г., П. и Й. (в периода преди август 2011 г.) са участвали в нея, по никакъв начин не е довело до процесуални затруднения и такива от материалноправно естество за подс. К.. Фактическите обстоятелства, описани в обвинителния акт, въз основа на които е осъдена подсъдимата, касаещи нейното положение на участник в ОПГ, не са променени. Принципно отпадането на ръководителя или част от участниците в ОПГ, когато разбира се това не води до промяна на изискуемата от закона численост на състава на ОПГ (чл. 93, т. 20 НК), не променя съществено обвинението, повдигнато на останалите участници в групата. Фигурата на организатора или ръководителя на ОПГ поначало не е задължителна, за да се приеме съществуването на такова престъпно сдружение. Сформирането на ОПГ може да е резултат от едновременното съгласуване на волята на три или повече лица (реш. № 32 по н.д. № 95/2020 г. на ВКС, I н. о.; реш. № 269 по н.д. № 946/2017 г. на I н. о.), като не е задължително условие и съществуването на отделен създател и ръководител на групата (реш. № 62 по н. д. № 493/2010 г. на ВКС, II н. о.). Иначе

казано, редуцирането на ОПГ, чрез оправдаване на нейния създател, ръководител или участници, не води до утежняване на наказателноправното положение на останалите участници (признати за виновни) и не изисква от тях допълнителни усилия за организиране на защитата им. В конкретния случай оправдаването на част от подсъдимите не влияе върху престъпната дейност на подс. К. и не води до изменение на обвинението ѝ като участник в ОПГ, поради което не съществува процесуална или материалноправна пречка тя да бъде осъдена по обвинението по чл. 321 НК, така както е сторил първоинстанционният съд.

На следващо място в касационната жалба се цитират подробно части от въззивното решение и първоинстанционната присъда, в които са посочени инкриминирани фактури, отразяващи доставки на стоки от „Т.“ ООД към „У. о.“ ЕАД, както и изводите на предходните инстанции за това, че тези сделки са реални. На следващо място се твърди, че въззивният съд е приел всички правни изводи на първостепенния съд, но не е взел предвид, че част от фактурите (посочени подробно в жалбата) за доставка от „Е. с.“ ЕООД към „У. о. и к.“ ЕООД, отразяват стоки, които са били посочени по вид и количество, което според експертите е позволявало да се проследи веригата от доставки, ако са били налични съответните счетоводни документи в „У. о. и к.“ ЕООД, каквито обаче липсвали. Тезата на касатора е, че след като съдилищата по фактите са приели, че доставките от „Т.“ ЕООД към „У. о. и к.“ ЕООД, съответно към правоприменика на последното - „У. о. и к.“ ЕАД, са реални, то и тези от „Е. с.“ ЕООД към „У. о. и к.“ ЕООД също са реални, като единствено констатираният доказателствен дефицит (отсъствието на документи за дейността на „У. о. и к.“ ЕООД) пречи да се направи такъв извод. Липсата на такива доказателства поставяла под съмнение обвинението по чл. 255 НК, поради което подс. К. незаконнообразно била осъдена по него.

С посоченото твърдение реално се оспорва обосноваването на въззивното решение, която не е от законовите поводи, визирани в чл. 348, ал. 1 - 3 НПК, за касационен контрол. По своето съдържание касационната жалба преповтаря това на въззивната жалба, без да се отчита същностната разлика между естеството на въззивното и касационното производство и произтичащите от това правомощия на въззивната и касационната инстанция, във връзка с установяване на относимите към предмета на делото факти. Отделно от това, соченият от касатора доказателствен дефицит не се отнася за обвинението по чл. 255 НК, по което подсъдимата К. е осъдена. Тя не е призната за виновна по обвинение, касаещо издадени от нея фактури, в качеството ѝ на собственик и управител на „Е. с.“ ЕООД, за доставки към други дружества, включително и към „Улично осветление и комуникации“ ЕООД, поради което твърдението, че е осъдена при отсъствие на доказателства, които да го потвърждават, е неоснователно. Престъплението по чл. 255 НК, в извършването на което К. е призната за виновна, е за това, че в дневниците за покупки на управляваното от нея дружество „Е. с.“ ЕООД е отразила нереални доставки на стоки от дружествата – „С.“ ЕООД, „Р.с.“ ЕООД, „Д-Ко“ ЕООД и „А.“ ЕООД, „В.“ ЕООД и „Б.“ ЕООД, като съставяйки по този начин документи с невярно съдържание и декларирайки ги пред данъчните органи (най – общо казано), се е ползвала от неправомерно приспаднал данъчен кредит. До този извод контролираният съд е достигнал след задълбочен и логичен анализ на доказателствената съвкупност, въз основа на която е приел, че дружествата, посочени във фактурите, вписани от подс. К. в дневниците за покупки на „Е. с.“ ЕООД, не са подавали ГФО за годините от инкриминирания период, не са регистрирали ЕКАФП, не са извършвани банкови

разплащания, не са имали персонал, складове, транспорт, доказващи материален, информационен, документален и паричен поток между доставчика и получателя на доставката. Отсъствието на такива доказателства е дало основание на данъчните органи, на експертите, изготвили съдебно – счетоводната експертиза по отношение на „Е. с.“ ЕООД и съответно на предходните съдебни инстанции, да достигнат до вярното заключение, че изготвените от подс. К. дневници за покупки не отразяват действително извършени доставки и поради това дружеството ѝ не може да се ползва от приспадането на декларирания като заплатен при тези доставки ДДС от този, който е дължим в резултат на извършените от същото дружество доставки към други дружества. В тази връзка във въззивния съдебен акт (л. 207 – 212) контролираният съд е изложил подробни съображения относно обективната и субективната съставомерност на деянието по чл. 255 НК, за което е повдигнато обвинение на подс. К., които настоящият съд изцяло приема и не намира за нужно да повтаря. С осъждането ѝ по това обвинение е приложен правилно материалният закон, поради което твърдението за наличието на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК е изцяло неоснователно.

В заключение следва да се посочи, че отсъствието на заявените с касационните жалби на подсъдимите А., Й. и К. касационни основания обуславя оставянето на въззивния съдебен акт в сила.

С оглед на изложеното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, Върховният касационен съд, I – во наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 295 от 14.08.2025 г., постановено по в.н.о.х.д. № 1618/2024 г. по описа на Софийски апелативен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.